

Nieuwsbrief april 2013

Een fragment van een conversatie in de schaduw van de avocaatboom in Casita de Barro. We hebben bezoek van een groep middelbare school studenten uit Massachusetts, VS. Ronia is een Afro-amerikaanse meid die nu al voor de tweede keer op een Mexico trip komt met haar school. Ik herken haar direct hoewel er toch al een jaar voorbij is en ondertussen een goede 100 studenten onder de avocaatboom zijn komen zitten.

-*"Ina,...do you have aloe?"*

-*"Of course Ronia, let me get my knife. I will cut some for you".*

-*"Oh waaaw, will you cut me fresh aloe! Do you have fresh aloe in your garden? My mam buys it in little drops. This is amazing. But jieek, this is gooei ii stuff! Does this really help?"*

Haar vriendin Mabel is van Latino afkomst, haar ouders komen uit de Dominicaanse republiek en met haar zangerig klinkend Spaans vertelt ze me dat haar oma de aloe zo vers in haar haren smeert om een mooie glans te krijgen. Ik vraag haar of ze weet dat je ook meer volume kunt krijgen met de aloe en tot mijn spijt ontkent zij het. Maar toch blijf ik koppig aloe in mijn huisgemaakte shampoos verwerken in de hoop dat ik ooit eens een vlecht kan maken dat niet lijkt op een tarwekolf. En over vlechten gesproken. Dit weekend heb ik een catalogoog aan vlechten gezien, opgedraaide vlechten, vlechten langs twee kanten samengebonden met gekleurde draadjes, ingelegde vlechten...Het was namelijk het weekend van bruiloften en doopfeesten. Dit keer was het speciaal omdat het de eerste keer was dat we zijn gevraagd als "*padrinos*", een gewoonte om verschillende families mee te betrekken in het feest en zo ook de kosten te delen. Zo heb je *padrinos* van de taart, van de wijn, van de ring, van het kussen, van de muziek, van het trouwkleed....Het is een relatie die je aangaat met de familie en die heel erg gerespecteerd wordt. We wilden deze verantwoordelijkheid opnemen omdat het onze buurman is die trouwde, de zoon van onze andere buur die sinds we voet gezet hebben in het dorp ons hebben geadopteerd als familie. *Madrina* roepen ze nu naar mij en ik moet me nog wennen dat het niet meer Doña Ina is.

Er gaan zoveel details gepaard met deze cultuur van *padrinazgo*. Eerst word je officieel door het echtpaar gevraagd om *padrinos* te zijn, een paar weken later krijg je een enorme fruitmand als geschenk als je accepteert, en dan komen de ouders van het echtpaar op bezoek voor een rondje van tequila, en dan de dag zelf wordt je beladen met plechtigheden en geschenken. Het was 1.30 am, het laatste ritueel van de avond, iedere *padrino* danst in het midden van de dansvloer, in een ronde. Ik werd een ceramische pot overhandigd gevuld met de typische molesaus, en probeerde de pot in evenwicht te houden zodat ik niet helemaal onder de pittige chocoladesaus kwam te zitten, en terwijl ik mijn ingeoeffende dansspasjes tevoorschijn haalde, zie ik Manuel gebukt gaan onder een varkenspoot die hij op zijn schouders balanceerde. De uitdrukking op zijn gezicht van ongeloof was goddelijk. En de volgende morgen als ik met een bot keukenmesje probeerde door de lagen vet te snijden om het vlees van de huid te verwijderen en de varkenspoot te verwerken tot eetbare gerechten, was waarschijnlijk ook op mijn gezicht ongeloof te bespeuren. Nu kan ik het Mexicaanse gezegde dat het enige dat van een varken verspild wordt de schreeuw is echt wel beamen.

Ik herinner me het gesprek met Ronia onder de avocaatboom. Ja, aloe is dat goeii spul dat van de aloe vera plant komt, en een ei komt echt van de kip en melk die we met onze honey pops ontbijten komt van de tepel van de koe, en die biefstuk die lekker in de pan wordt aangebrand is dat stuk vlees onder lagen huid en vet. En koriander komt van een andere zaad dan wortel en een sla is niet hetzelfde als de groene blaadjes van een rode biet. Deze wijsheid die zo vanzelfsprekend is voor iemand die af en toe nog eens aarde onder zijn vingernagels toelaat, is niet meer zo aanwezig bij Ronia uit Springfield Mass.

En ook niet bij Andres, een unief student uit Puebla die in Casita de Barro zijn uren klopt als deel van zijn stage om af te studeren als grafisch kunstenaar, of bij Citlali, een middelbare school student uit

Cholula die met haar school een bezoek brengt aan Casita de Barro en leert hoe een droogtoilet te gebruiken.

(Sinds Januari hebben we samenwerkingsverbanden afgesloten met de Jezuïeten universiteit van Puebla (Ibero Americano) om studenten te begeleiden in hun stage in een sociaal project. Tijdens dit semester werken we samen met 4 studenten die helpen activiteiten te documenteren, didactisch materiaal ontwerpen voor het educatief programma en die meedraaien in de bouwwerken van NicanCalli.

We werken ook samen met een privé school uit Cholula-Instituto Humanista Alfonso Reyes- die hun studenten willen bewust maken van de verschillende realiteit waarin jongeren uit rurale context van Mexico leven, en hen te betrekken in het voorstellen van alternatieven.

En dat is wat we met ons programma willen bereiken: het waarderen van een traditionele duurzame manier van leven gebaseerd op principes van permacultuur waar de natuurlijke elementen de familie van water en energie voorziet, waar kleinschalige organische voedselproductie voldoet in de basisbehoeften, waar aarde verwerkt wordt tot muren en waar het leven in gemeenschap bijdraagt tot een verhoging van de levenskwaliteit. Hierdoor wordt een zekere onafhankelijkheid bereikt: een duurzaam alternatief voor honger en armoedebestrijding.

We doen dit door deze praktijken van permacultuur toe te passen in ons eigen leven met de productie en commercialisering van producten uit de moestuin. En we trachten families uit Tecuanipan te motiveren om hun traditionele praktijken van permacultuur te waarderen via educatieve programma's met de jongeren.

Bedankt om door je bijdrage dit mogelijk te maken.

Als jullie je aangesproken voelen om het allemaal eens in levende lijve te beleven, Community Links International organiseert inleefreizen, waar alles tot in de details voor jullie wordt uitgewerkt. In deze reizen wordt er gezocht naar een evenwicht tussen het zich blootstellen aan sociale problematiek en het genieten van de rijke cultuur die Mexico te bieden heeft.